

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 20 października 2020 r.

Poz. 7928

WYROK NR IV SA/PO 465/20 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 12 sierpnia 2020 r.

w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Konina

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 465/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Donata Starosta

Sędziowie WSA Józef Maleszewski (spr.)

WSA Monika Świerczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 sierpnia 2020 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Koninie

na uchwałę Rady Miasta Konina

z dnia 29 listopada 2017 r. nr 593

w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Konina

1. stwierdza nieważność załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały w części obejmującej jego § 6, § 19 pkt 1 i 3, § 23 ust. 2 pkt 3 w zakresie słów „dużych i olbrzymich bądź” oraz § 27 ust. 3;

2. w pozostałej części oddala skargę

Sygn. akt IV SA/Po 465/20

UZASADNIENIE

Rada Miasta Konina (zwana dalej „Radą”) podjęła w dniu 29 listopada 2017 r. uchwałę nr 593 w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Konina (Dz. Urz. Woj. Wiel. z 2017 r. poz. 8302, zwanej dalej „uchwałą”).

Pismem z dnia 18 marca 2020 r. nr PO IV Pa 2.2020 prokurator Prokuratury Okręgowej w Koninie (zwany dalej „Skarżącym”) na podstawie art. 50 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w Poznaniu żądając stwierdzenia nieważności zapisów § 6 ust. 1 i 2, § 19 pkt 1 i 3, § 23 ust. 2 oraz § 27 ust. 3, załącznika numer 1 do uchwały.

Wskazanym fragmentom uchwały zarzucił:

- istotne naruszenie prawa - ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w związku z § 137 w zw. z § 143 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” poprzez ustanowienie w § 6 ust. 1 nakazu [winno być zakazu – uw. Sądu] odprowadzania ścieków powstałych przy myciu pojazdów samochodowych poza myjniami do kanalizacji sanitarnej, deszczowej, zbiorników wodnych lub do gruntu, co stanowi niepotrzebne powtórzenie zakazu przewidzianego w przepisach prawa powszechnie obowiązującego rangi ustawowej tj. w art. 39 ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku Prawo wodne,

- istotne naruszenie art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z art. 7 i 94 Konstytucji RP a także w związku z § 135 w zw. z § 143 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” poprzez uzależnienie w § 6 ust. 2 możliwości dokonywania napraw pojazdów samochodowych od braku uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich co nie znajduje oparcia w delegacji ustawowej oraz w sposób nieuprawniony wkracza w materię uregulowaną już w prawie cywilnym,

- istotne naruszenie prawa poprzez określenie w § 19 pkt 1 i 3 regulaminu obowiązku zawarcia umów na odbieranie nieczystości ciekłych z uprawnionym podmiotem prowadzącym działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych oraz udokumentowania tego faktu umowami lub dowodami uiszczenia opłaty za te usługi, podczas gdy taki obowiązek został sformułowany w art. 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach,

- istotne naruszenie prawa art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez wprowadzenie w regulaminie rozwiązań, które stanowią przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez wprowadzenie w § 23 ust. 2 regulaminu nakazu wyprowadzania psa na smyczy, a psa ras dużych i olbrzymich bądź ras uznawanych za agresywne na smyczy i w kagańcu, a nadto wprowadzenie w § 22 [winno być § 23 – uw. Sądu] ust. 2 pkt 2 zapisu, zgodnie z którym zwolnienie psa ze smyczy dozwolone jest tylko w miejscach mało uczęszczanych i tylko wtedy, gdy opiekun psa ma możliwość sprawowania bezpośredniej kontroli nad jego zachowaniem w sytuacji upoważnienia przez ustawodawcę jedynie do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy i nie zagrażał przebywającym tam osobom,

- istotne naruszenie prawa art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z art. 7 i 94 Konstytucji RP, a także w związku z § 135 w zw. z § 143 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” poprzez określenie postępowania ze zwierzętami padłymi poprzez nałożenie w § 27 regulaminu na właściciela zwierzęcia, które padło obowiązku natychmiastowego usunięcia zwłok zwierzęcych z terenu nieruchomości przy pomocy podmiotu posiadającego odpowiednie zezwolenie, co nastąpiło z przekroczeniem upoważnienia ustawowego oraz w sposób nieuprawniony wkracza w materię uregulowaną przepisami ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczania chorób zakaźnych zwierząt.

W odpowiedzi na skargę organ reprezentowany przez fachowego pełnomocnika wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonej części.

W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę uznano postawione zarzuty za zasadne, wskazując jednocześnie na liczne błędy i nieścisłości w treści skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2167), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę legalności działalności administracji publicznej. Zgodnie z art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U z 2019 r., poz. 2325 ze zm., dalej "P.p.s.a") zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także

orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego. Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 P.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 P.p.s.a.).

Skargę na przedmiotową uchwałę, zgodnie z treścią art. 53 § 2a P.p.s.a. można wnieść w każdym czasie, wobec tego prokuratora nie obowiązują terminy określone w art. 53 § 3 P.p.s.a.

Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia przepisu prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa. Przyjmuje się jednak, że podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały stanowią takie naruszenia prawa, które mieszczą się w kategorii rażących naruszeń. Powyższe wynika z treści art. 91 ust. 1 zd. pierwsze w zw. z ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 713, dalej: u.s.g.), zgodnie z którymi uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna, chyba że naruszenie prawa ma charakter nieistotny. Pojęcie "sprzeczności z prawem" w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g. obejmuje sprzeczność postanowień uchwały z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego, w tym także z rozporządzeniem – co w konsekwencji oznacza, że również z "Zasadami techniki prawodawczej", które stanowią załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. Choć w większości przypadków sprzeczność z konkretnymi, szczegółowymi dyrektywami legislacyjnymi zawartymi w rozporządzeniu będzie miała zapewne charakter nieistotnego naruszenia prawa, to jednak nie można wykluczyć sytuacji, w których konkretne uchybienie zasadom techniki prawodawczej przyjdzie zakwalifikować jako naruszenie prawa istotne. Będzie to zwłaszcza dotyczyć reguł określanych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (dalej: "TK") mianem "rudymenatnych kanonów techniki prawodawczej" (zob. np. postanowienie TK z 27.04.2004 r., P 16/03; OTK-A 2004/4/36), nakaz przestrzegania których postrzegany jest jako jeden z elementów konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji (por. T. Zalasinski, Zasady prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2008, s. 51).

Jednym ze wspomnianych "rudymenatnych kanonów" tworzenia prawa jest niewątpliwie reguła wynikająca z § 115 w zw. z § 143 rozporządzenia, w myśl której w akcie prawa miejscowego zamieszczają się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym (upoważnieniu ustawowym). Podobnie zakotwiczona w art. 94 Konstytucji jest dyrektywa wynikająca z art. 118 w zw. z § 143 rozporządzenia, w świetle której w akcie prawa miejscowego nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych (por. G. Wierczyński, Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, Warszawa 2010, s. 633). Takie powtórzenie jest, co do zasady, zabiegiem niedopuszczalnym, traktowanym w dominującym nurcie orzecznictwa sądów administracyjnych i TK jako rażące naruszenie prawa (zob. wyrok WSA w Poznaniu z 30 czerwca 2011 r., sygn. akt IV SA/Po 431/11, dostępne www.orzeczenia.nsa.gov.pl w skrócie: CBOSA). Jedynie w drodze wyjątku, uzasadnionego zwłaszcza względami zapewnienia komunikatywności tekstu prawnego, za dopuszczalne można uznać powtarzanie w aktach praw miejscowego, takich zwłaszcza jak statuty czy regulaminy, innych regulacji normatywnych. W każdym jednak przypadku tego rodzaju powtórzenia powinny być powtórzeniami dosłownymi, aby uniknąć wątpliwości, który fragment tekstu prawnego (rozporządzenia, ustawy upoważniającej czy innego aktu normatywnego) ma być podstawą odtworzenia normy postępowania (zob. S. Wronkowska [w:] S. Wronkowska, M. Zieliński, Komentarz do zasad techniki prawodawczej, Warszawa 2012, s. 35 i 241).

W orzecznictwie przyjmuje się, że naruszenie zasad techniki prawodawczej jednoznacznie z istotnym naruszeniem prawa występuje m.in. wówczas, kiedy w wyniku naruszenia zasad techniki prawodawczej dochodzi do sytuacji kiedy prawodawca lokalny reguluje materię uregulowaną już aktami wyższego rzędu (tj. ustawami) ewentualnie wykracza poza zakres upoważnienia ustawowego do wydania aktu prawa miejscowego (por. wyr. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy z 27 października 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 688/09, CBOSA).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że postanowienia przedmiotowego Regulaminu, jako aktu prawa miejscowego, nie mogą w szczególności wykraczać poza zakres ustawowego upoważnienia unormowany w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2010, dalej: u.c.p.g.), być niezgodne z innymi powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz powtarzać regulacji w tych przepisach zawartych, ani też formułować ustanawianych w nim nakazów lub zakazów w sposób niejasny lub niejednoznaczny. Naruszenie któregośkolwiek z tych wymogów będzie, co do zasady, skutkowało

nieważnością wadliwego postanowienia uchwały. Tego rodzaju wady legislacyjne są bowiem traktowane w utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych jako przypadki istotnego naruszenia prawa (por. np. wyrok NSA z 30 września 2009 r., sygn. akt II OSK 1077/09, CBOSA).

Materialnoprawną podstawą do podjęcia uchwały, której załącznik w postaci Regulaminu jest przedmiotem zaskarżenia, jest przepis art. 4 ust. 1 i 2 u.c.p.g. Druga z powołanych jednostek redakcyjnych stanowi:

„Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie:

a) selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych obejmującego co najmniej: papier, metale, tworzywa sztuczne, szkło, odpady opakowaniowe wielomateriałowe oraz bioodpady,

b) selektywnego zbierania odpadów komunalnych prowadzonego przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych w sposób umożliwiający łatwy dostęp dla wszystkich mieszkańców gminy, które zapewniają przyjmowanie co najmniej odpadów komunalnych: wymienionych w lit. a, odpadów niebezpiecznych, przeterminowanych leków i chemikaliów, odpadów niekwalifikujących się do odpadów medycznych powstałych w gospodarstwie domowym w wyniku przyjmowania produktów leczniczych w formie iniekcji i prowadzenia monitoringu poziomu substancji we krwi, w szczególności igieł i strzykawek, zużytych baterii i akumulatorów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, mebli i innych odpadów wielkogabarytowych, zużytych opon, odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz odpadów tekstyliów i odzieży,

c) uprzątkowania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

d) mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników lub worków, przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości, w tym na terenach przeznaczonych do użytku publicznego oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i worków oraz utrzymania pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników lub worków;

2a) utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony);

5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.”

Należy podkreślić, że wyliczenie z art. 4 ust. 2 Ustawy ma charakter wyczerpujący (zamknięty) i, jako że stanowi element normy kompetencyjnej, powinno być interpretowane ściśle. Przepis art. 4 ust. 2 u.c.p.g. nie daje prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w tym przepisie, ani do podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż w każdym przypadku oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej (por. np. wyroki WSA w Krakowie z 22 stycznia 2009 r., sygn. akt III SA/Kr 756/08 oraz we Wrocławiu z 30 grudnia 2009 r., II SA/Wr 470/09, CBOSA).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że zarzuty skargi okazały się zasadne (choć zasadne są także uwagi organu co do ich niestarannego sformułowania).

Należy zgodzić się ze Skarżącym, że istotnie naruszają prawo regulacje zawarte w § 6 uchwały. W sposób nieprawidłowy w § 6 ust. 1 regulaminu wyłączono bowiem możliwość mycia samochodów na terenach służących do użytku publicznego. W u.c.p.g. brak jest przepisów pozwalających na ograniczenia możliwości mycia na jakichkolwiek terenach lub w jakimkolwiek zakresie (zob. wyroki WSA w Poznaniu z dnia 10 lutego 2016 r., IV SA/Po 1018/15, IV SA/Po 81/16, CBOSA).

Za sprzeczne z prawem należało uznać ustanowienie ograniczeń związanych z naprawą samochodów poza warsztatami w § 6 ust. 2. Przepis ten wkracza w materię unormowaną w art. 144 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, z późn. zm.; w skrócie "k.c."), zgodnie z którym "Właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych." Zarazem statuowane w regulaminie ograniczenia są dalej idące niż te wynikające z art. 144 k.c., gdyż § 6 ust. 2 regulaminu de facto zakazuje działań (związanych z naprawą pojazdów), które powodowałyby powstanie jakichkolwiek uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich, a nie tylko takich, które przekraczałyby określoną – według art. 144 k.c.: "przeciętną" – miarę (zob. wyrok WSA z 20.02.2020 r., IV SA/Po 1044/19, CBOSA).

Zasadny jest także zarzut dotyczący powtórzenia ustawowego w § 19 pkt 1 i 3 regulaminu. Rada dokonała bowiem nieuprawnionego powtórzenia przepisów u.c.p.g. w zakresie obowiązków dotyczących zawierania umów na odbiór nieczystości ciekłych dokumentowania zawarcia umów na odbiór odpadów i nieczystości ciekłych oraz dowodów opłat. Ustawa kwestie te reguluje w art. 6 ust. 1. Art. 4 ust. 1 i 2 u.c.p.g. nie upoważnia Rady do ponownego regulowania tych kwestii.

Jedynie częściowo zasadny okazał się zarzut dotyczący § 23 ust. 2 regulaminu. W art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. ustawodawca zobowiązuje lokalnego prawodawcę do uregulowania obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe celem ochrony przed zagrożeniem i uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Nałożenie obowiązków w postaci zaopatrzenia psów w smycze bądź kagańce stanowi wyraz troski o bezpieczeństwo otoczenia, która z kolei stanowi ratio legis dla powołanej regulacji. Sąd przychylił się tu do poglądu wyrażonego przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 17.11.2015 r., sygn. akt II OSK 618/14 (CBOSA). Tak sprawowana kontrola nad zwierzęciem daje większe prawdopodobieństwo zniwelowania uciążliwości i zagrożenia osób przebywających na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku niż kontrola werbalna czy kontrola gestem (tak też wyroki WSA: z 08.12.2016 r., IV SA/Po 622/16; z 14.06.2018 r., IV SA/Po 431/18 – CBOSA). Zauważyć należy, że lokalny prawodawca nie nałożył bezwzględnego obowiązku nałożenia kagańców, co mogłoby w określonych sytuacjach prowadzić do niehumanitarnego traktowania zwierząt. Obowiązek taki dotyczy jedynie psów ras dużych i olbrzymich oraz uznawanych za agresywne w wypadku zwolnienia ich ze smyczy. Zachowany został tu – w ocenie Sądu – wymóg proporcjonalności stosowanych środków. Za sprzeczny z tym wymogiem nie może być uznany także generalny nakaz wyprowadzania psów na smycze (z dopuszczeniem określonego w regulaminie wyjątku). Zastrzeżenia Sądu budzi jedynie określenie: ras „dużych i olbrzymich”, które jest zbyt nieprecyzyjne i nie pozwala adresatom norm na jednoznaczne stwierdzenie czy określona regulacja ich dotyczy. Dodatkowo zauważyć jeszcze należy, że wątpliwa jest celowość regulacji nakazującej nakładanie kagańca psom nie wykazujących z natury przejawów agresji mimo niewątpliwego zaliczenia ich do ras olbrzymich (np. nowofundland), czy dużych (np. golden retriever). Zagrożenie, jakie mogą powodować takie psy wynika raczej z ich wielkości i masy (np. możliwość przewrócenia dziecka) i zastosowanie kagańca w żaden sposób takiego zagrożenia nie zmniejsza.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że z art. 4 ust. 2 u.c.p.g. nie sposób wywieść, aby ustawodawca przyznał radzie gminy uprawnienie do normowania w regulaminie zasad postępowania ze zwierzętami padłymi. Problematyka usuwania padłych zwierząt została bowiem wyczerpująco uregulowana w aktach prawnych wyższej rangi, przede wszystkim ustawowej. I to nie tylko we wzmiankowanej w skardze ustawie z dnia 11 marca 2014 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2018 r. poz. 1967), ale także w wielu innych aktach prawnych. Przykładowo, w art. 3 ust. 2 pkt 2 lit. c u.c.p.g. nałożono na gminę obowiązek m.in. eksploatacji własnych (lub wspólnych z innymi gminami) instalacji i urządzeń do zbierania, transportu i unieszkodliwiania zwłok zwierzęcych lub ich części. Ponadto, jak wynika z art. 3 ust. 2 pkt 15 u.c.p.g., to gmina zapewnia zbieranie, transport i unieszkodliwianie zwłok bezdomnych zwierząt lub ich części. Z kolei z art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (ówcześnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 151, z późn. zm.) wynika wprost obowiązek właściciela, posiadacza lub zarządzającego nieruchomością

usuwania padłych zwierząt z terenu tej nieruchomości. Dalsze cząstkowe regulacje w zakresie postępowania ze zwłokami zwierzęcymi zawierają inne jeszcze przepisy o charakterze sanitarnym, w tym przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 1, z późn. zm.), a także przepisy ww. ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, w tym jej art. 42 ust. 1a (por. wyrok NSA z 25.05.2017 r., II OSK 2462/15, CBOSA; por. też wyroki WSA: z 04.09.2019 r. II SA/Bd 506/19; z 05.03.2019 r., II SA/Gd 42/19; z 20.12.2016 r. II SA/Kr 1347/16; z 23.03.2016 r., IV SA/Po 57/16; z 07.10.2015 r., IV SA/Po 576/15; z 27.11.2014 r., IV SA/Po 646/14; z 26.11.2013 r., II SA/Gd 553/13 – CBOSA).

Mając wszystko to uwadze, Sąd, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. oraz w związku z art. 94 ust. 1 in fine u.s.g., stwierdził nieważność załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały w części obejmującej jego § 6, § 19 pkt 1 i 3, § 23 ust. 2 pkt 3 w zakresie słów „dużych i olbrzymich bądź” oraz § 27 ust. 3 (pkt 1 sentencji wyroku).

W pozostałej części, tj. co do pozostałego zakresu zaskarżonego przez Prokuratora § 23 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały, Sąd, na podstawie art. 151 P.p.s.a., skargę oddalił (pkt 2 sentencji wyroku).

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Donata Starosta

Sędzia WSA

(-) Józef Maleszewski

Sędzia WSA

(-) Monika Świerczak